

Hovmod staar for Fald! . . . Og faar jeg dig først ned fra den Æresplads, du har skændet, skal der ikke være Naade for dig, før jeg har dit stolte Hoved under min Hæl!»

Men nu begyndte Folk at komme. Den første var den unge Højskoleforstander Aleksandersen i sin lange, stramt tilknappede Frakke med de udpolstrede Skuldre, — blond, lysblaaøjet og smuk. Ved Synet af det lange Bord med dets mange mærkelige Belysningsgenstande udbredte han sine Arme og sagde med karakterfast Stemme nogle hjertelige Ord, mens hans Skygge tegnede sig paa Væggen bagved ham som en uhyre Sprællemænd.

Nøjagtig paa Klokkeslaget kom Rektor Bohse sammen med Jørgen Højbo og Lærer Tanning. Og fra nu af gik Døren uafbrudt. En for en eller et Par Stykker i Følge blev Folk lukket ind af Tjenere, der med Lys i Haanden havde ledsaget dem op ad den halvmørke Trappe, hvor kun et Par Cyclelygter brændte.

Der samledes tilsidst henved et halvt Hundrede Mænd, hvoraf Størsteparten var Lovgivere. Resten bestod af bekendte Partifæller udenfor den aktive Politik, et Par Universitetsprofessorer, nogle Præster og Redaktører, om hvem det vidstes, at ogsaa de efterhaanden havde taget Afstand fra Enslev og hans Presse. De var bleven indbudte, for at de med deres